

noranta per cent, en productes agrícoles i la Conselleria d'Agricultura va creure que era obligació seva possibilitar que la producció agrícola catalana fes via cap als mercats consumidors en les condicions més racionals i econòmiques possibles al mateix temps que significués la retribució justa que els pagesos tenen dret a esperar que la Revolució doni al seu treball. Aquest va ésser el mòbil principal del decret de sindicació obligatòria que avui dona ja els seus fruits, i que permet, en casos determinats, que els productes agrícoles puguin ésser venuts directament al consumidor amb una rebaixa considerable dels preus, gràcies a l'eliminació d'intermediaris paràsits.

Una altra de les preocupacions de la Conselleria d'Agricultura, imposada per les necessitats del moment, ha estat l'increment de la producció, fent millorar els procediments de conreu i per mitjà de campanyes estimulants. Calia, en primer lloc, assegurar i controlar els elements de producció per tal d'evitar que no fossin destinats a usos diferents als de la seva funció reproductora com pretenia fer gent poc escrupulosa especulant amb l'escassetat de productes determinats. El decret de 27 d'octubre va posar tots els elements de producció sota el control directe de la Conselleria d'Agricultura. Aquest control ha donat un resultat absolutament satisfactori, malgrat totes les dificultats, ja que s'han evitat les especulacions i s'han assegurat les necessitats de la producció d'una manera absolutament normal.

Un dels problemes més importants plantejats per les circumstàncies creades per la Revolució i que calia resoldre d'una manera ràpida era el dels ous. Tothom sap que cada any, fins el 19 de juliol, ens arribaven milions d'ous de Turquia, de Polònia, de Sudamèrica, de Bèlgica, d'Holanda i de Dinamarca. Ens n'arribaven, també, de Galícia, de Llevant i de les Balears. Totes les importacions es van estroncar el 19 de juliol: Galícia i les Balears havien caigut a poder dels rebels; Llevant havia de satisfer les necessitats dels mercats consumidors del Centre de la península; a l'estranger no es podia comprar per raons ben conegudes. Catalunya no podia comptar sinó amb la seva producció, que era, abans del 19 de juliol, d'uns 280 milions d'ous. No arribava a la meitat del consum, el qual era d'uns 600 milions. El problema va quedar agreujat perquè en poques setmanes el 40 per cent de la població avícola de Catalunya va ésser destruïda. Els primers dies per les requisites incontrolades. Després per requisites controlades, fetes amb la bona intenció d'atendre necessitats d'Hospitals i Asils, però que contribuïren a la destrucció d'ous. Més tard, moltes pageses, enllemïnades pels preus alts a què hom els paga l'aviram, s'han donat pressa a vendre's les gallines, i així és com, entre requisades i venudes, n'han desaparegut un milió i mig. Ens en queden dos milions, menys de la tercera part de les que es necessiten per a satisfer el consum. Cal anar al repoblament dels nostres galliners i millorar la qualitat de l'aviram, no ja per a tornar a la situació anterior al 19 de juliol, que deixaria subsistent el problema, sinó per a satisfer d'una manera total les necessitats del mercat consumidor. Això no és una cosa fàcil: és una tasca de temps. La Conselleria d'Agricultura s'ha traçat un pla per a donar la batalla de l'ou, un pla triennal que permetrà que l'any 1940 Catalunya hagi augmentat el seu consum d'ous i que aquest consum sigui satisfet per la producció del país. L'inici de la batalla de l'ou es farà amb una propaganda intensa dels procediments de cria i alimentació i de la substitució de la gallina del país per les raçades; amb el repartiment de galls seleccionats; amb l'escampament de pollets seleccionats per mediació dels Sindicats agrícoles